

De pianist lacht

Muziek bepaalt het leven van altvioliste *Ewa Maria Wagner*. Bij een repetitie zit het tegen, maar het komt goed.

De orkestrepetitie is afgelopen, buiten schijnt eindelijk de zon. Als ik mijn fiets van het slot haal zie ik iets op de grond glimmen. Al bukkend herken ik een één-euromunt. Het is zeer lang geleden dat ik op straat centjes vond, om nog maar te zwijgen van een eurostuk. Voor de zekerheid vraag ik het nog eens aan mijn collega's maar er is niemand die de munt mist. Ik schuif het muntje als een talisman in mijn jaszak en fiets weg.

Alles lacht me toe deze dagen. Het is al uitzonderlijk genoeg als er één werk van een vrouwelijke componist op het orkestprogramma staat, maar deze week staan er zelfs twee: *D'un soir triste* van Lili Boulanger en *Prélude à une nuit Américaine* van Mathilde Wantenaar. Mijn altviool heeft nog nooit het genoegen gehad met een compositie van hen kennis te maken, maar deze week speel ik ook nog een

voor altviool bewerkte nocturne van Lili met pianobegeleiding tijdens een lezing over vrouwelijke componisten. De mazzel versterkt opnieuw mijn binnenpret en ik voel me als vanouds gedirigeerd door kleine muzikale buitenkansjes. Ik fiets door naar de volgende repetitie, de stille, opge-

Ik hoor de pianist '*einmal ist keinmal*' zeggen en we beginnen opnieuw

sloten winterdagen achter de rug.

De Duitse pianist verwacht me al, ben ik te laat? Zijn vijandige kalmte staat haaks op mijn enthousiasme. Al stemmend sluit ik mijn ogen en luister vervolgens naar zijn octaven die netjes plaats maken voor mijn thema, maar mijn strijkstok jaagt de melo-

die op en mijn linkerhandvibrato verlicht de nocturne tot een zonnige dag. Hij kijkt gekwetst. Mijn speeljolijt die de chromatiek *animé* opklimt en hem dwingt mij *sans lenteur* te volgen vindt hij niets. Balorigheid neemt nu bezit van mij en mijn instrument. Snaren en toetsen klonteren onderweg naar een gehaaste climax, als een plotse knal me aanvalt. Niet een maar twee snaren krullen omhoog en ik zie mijn sourdine in de lucht dansen.

De pianist lacht, het ijs is gebroken. Ik span nieuwe snaren op, stem, hoor hem '*einmal ist keinmal*' zeggen en we beginnen opnieuw. De repetitie is afgelopen, buiten schijnt nog steeds de zon. Ik haal mijn fiets van het slot en zie bij het voorwiel iets op de grond glimmen. Het is één euro. Ik tast in mijn jaszak en dan valt het muntje: alle goede dingen bestaan in tweeën.

Ewa Maria Wagner is altvioliste en schrijfster.